

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 31, 2013

Nummer 31, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1431](#) 26-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1423](#) 26-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1425](#) 26-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1429](#) 26-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1426](#) 26-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1419](#) 26-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1427](#) 26-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1433](#) 26-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1424](#) 26-11-2013

RECHTSPRAAK

De rechtbank heeft in het vonnis volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in de tweede volzin van artikel 359 lid 3 Sv. De raadvrouw van de verdachte heeft bij de behandeling van de zaak in hoger beroep vrijspraak bepleit ten aanzien van het ten laste gelegde. Uit de bewoordingen van artikel 359 lid 3 Sv volgt dat deze bepaling in ieder geval geen toepassing kan vinden indien door of namens de verdachte ter terechtzitting vrijspraak is bepleit.

Het middel klaagt dat het Hof heeft verzuimd de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen in het bestreden arrest weer te geven.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Artikel 359 lid 3 Sv, dat ingevolge artikel 415 Sv ook in hoger beroep toepasselijk is, luidt als volgt:

‘De beslissing dat het feit door de verdachte is begaan, moet steunen op de inhoud van in het vonnis opgenomen bewijsmiddelen, houdende daartoe redengevende feiten en omstandigheden. Voor zover de verdachte het bewezenverklaarde heeft bekend, kan een opgave van bewijsmiddelen volstaan, tenzij hij nadien anders heeft verklaard dan wel hij of zijn raadsman vrijspraak heeft bepleit.’

De rechtbank heeft in het vonnis volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in de tweede volzin van artikel 359 lid 3 Sv. De raadvrouw van de verdachte heeft bij de behandeling van de zaak in hoger beroep vrijspraak bepleit ten aanzien van het ten laste gelegde. Uit de bewoordingen van artikel 359 lid 3 Sv volgt dat deze bepaling in ieder geval geen toepassing kan vinden indien door of namens de verdachte ter terechtzitting vrijspraak is bepleit.

Uit de onder 2.2.3 weergegeven overwegingen volgt dat het hof dit niet heeft miskend. Die overwegingen bevatten de voor de bewezenverklaring redengevende feiten en omstandigheden en een opgave van de wettige bewijsmiddelen waaraan die feiten of

omstandigheden zijn ontleend. Het middel mist dus feitelijke grondslag en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

‘Een vonnis dient te worden vernietigd indien en voor zover het hof zich niet kan verenigen met door de eerste rechter op de voet van art. 358 in verbinding met de art. 348 en 350 Sv genomen beslissingen. Dat zijn de beslissingen inzake de geldigheid van de inleidende dagvaarding, de bevoegdheid van de eerste rechter tot kennisneming van de zaak, de ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging dan wel de aanwezigheid van redenen voor schorsing van de vervolging, en voorts de beslissingen over de vraag of de verdachte het tenlastegelegde heeft begaan, de strafbaarheid van het bewezenverklaarde en van de verdachte alsmede de oplegging van straf en/of maatregel. Een vonnis waarmee de appelrechter zich wat betreft de gronden niet kan verenigen, leent zich voor bevestiging, zij het met aanvulling of verbetering van die gronden. Daarmee wordt bedoeld op de motivering van de beslissingen, zoals nader geregeld in art. 359, art. 359a, derde lid, en art. 360 Sv.

Een klassiek uitgangspunt is voorts dat bevestiging van een vonnis slechts mogelijk is indien het onderzoek ter terechtzitting in eerste aanleg is gevoerd met inachtneming van alle daarvoor geldende procedureregels. Naar huidige opvatting is dat uitgangspunt echter vatbaar voor relativering aangezien niet elk verzuim dwingt tot vernietiging van het vonnis. In verband met de huiver voor bevestiging van een vonnis vanwege vormverzuimen die zijn begaan gedurende de behandeling van de zaak in de eerste aanleg, verdient opmerking (a) dat de memorie van toelichting met juistheid vermeldt dat zulke verzuimen bij een voortbouwend appel doorgaans door de behandeling in appel zijn hersteld en daarom nadien niet meer relevant zijn, en (b) dat ingeval cassatieberoep is ingesteld, vernietiging van het arrest en het daarbij bevestigde vonnis veelal niet aan de orde is op de grond dat over het vormverzuim hetzij bij de behandeling van de zaak in hoger beroep hetzij in cassatie niet is geklaagd dan wel dat de betrokkene niet in een rechtens te respecteren belang is geschaad."

De Rechtbank heeft in haar vonnis volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in de tweede volzin van art. 359, derde lid, Sv. De raadvrouw van de verdachte heeft bij de behandeling van de zaak in hoger beroep een verweer gevoerd strekkende tot vrijspraak. Uit de bewoordingen van art. 359, derde lid, Sv volgt dat deze bepaling in ieder geval geen toepassing kan vinden indien door of namens de verdachte ter terechtzitting vrijspraak is bepleit. Gelet op het voorgaande had het Hof het vonnis van de Rechtbank niet mogen bevestigen dan onder de in art. 423, eerste lid, Sv bedoelde aanvulling van gronden, te weten

de in de eerste volzin van art. 359, derde lid, Sv bedoelde weergave van de inhoud van de bewijsmiddelen.

Het middel is terecht voorgesteld.’

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1424

Zaaknummer: 13/00655

Wetsartikelen: 359 lid 3 Sv

RECHTSPRAAK

's Hofs oordeel dat het voordeel dat de betrokkene heeft verkregen uit een feit ter zake waarvan de betrokkene is ontslagen van alle rechtsvervolging voor ontneming vatbaar is geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting omtrent het begrip wederrechtelijk verkregen als bedoeld in artikel 36e Sr. Het oordeel is ook niet onbegrijpelijk.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte het voordeel dat de betrokkene heeft verkregen uit het feit ter zake waarvan hij van alle rechtsvervolging is ontslagen, als wederrechtelijk verkregen voordeel heeft aangemerkt.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel betoogt dat het oordeel van het hof in de strafzaak en hetgeen het hof daartoe heeft overwogen, inhoudende dat:

‘er zich omstandigheden hebben voorgedaan waaraan de verdachte de gerechtvaardigde verwachting heeft kunnen ontleen dat de bevoegde autoriteiten instemden met zijn handelen zoals onder feit 4 is tenlastegelegd. De verdachte komt derhalve in zoverre een beroep op afwezigheid van alle schuld toe, zodat hij ten aanzien van feit 4 niet strafbaar is en hij derhalve ten aanzien van dat feit dient te worden ontslagen van alle rechtsvervolging’

meebrengen dat de vergoedingen die de betrokkene ter zake van het in de bewezenverklaring onder 4 bedoelde handelen heeft ontvangen, niet als wederrechtelijk verkregen voordeel kunnen worden aangemerkt.

Het oordeel van het hof dat het voordeel dat de betrokkene heeft verkregen uit het onder 4 bewezen verklaarde en strafbaar verklaarde feit ter zake waarvan hij is ontslagen van alle rechtsvervolging wegens afwezigheid van alle schuld, voor ontneming vatbaar is, geeft niet blijk van een onjuiste opvatting omtrent het begrip ‘wederrechtelijk verkregen’ als bedoeld in artikel 36e Sr. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de

opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 495.000,- bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1433

Zaaknummer: 12/00399

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

De inhoud van de voornoemde rapportage – waarin door de opsteller ervan met name een mogelijke verklaring voor het structurele verschil tussen de zogeheten ‘Z-afslagen’ en de geboekte omzet in de kasboeken wordt aangevoerd – kan, beschouwd in het licht van de inhoud van de overige door het hof gebezigde bewijsmiddelen, niet een ernstig vermoeden wekken als onder 3.1 vermeld.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt aangevoerd dat uit de conclusies van de bij de aanvraag gevoegde op 1 november 2012 door [betrokkene 1], opgemaakte ‘Rapportage [aanvrager]’ kan worden afgeleid dat de verklaringen van getuige-deskundige M. Smeets ten onrechte zijn gebruikt ‘als het essentiële steunbewijs om aan de aangetroffen onregelmatigheden strafbaarheid te koppelen’, waardoor sprake is van een (nieuw) gegeven in de hiervoor onder 3.1 bedoelde zin.

De inhoud van de voornoemde rapportage – waarin door de opsteller ervan met name een mogelijke verklaring voor het structurele verschil tussen de zogeheten ‘Z-afslagen’ en de geboekte omzet in de kasboeken wordt aangevoerd – kan, beschouwd in het licht van de inhoud van de overige door het hof gebezigde bewijsmiddelen, niet een ernstig vermoeden wekken als hiervoor onder 3.1 vermeld. Anders dan in de aanvraag wordt betoogd, heeft het hof de bewezenverklaring niet vooral of uitsluitend doen steunen op de verklaring van de getuige-deskundige Smeets, doch heeft het deze blijkens diens in de aanvulling op het arrest opgenomen bewijsoverweging tevens in belangrijke mate doen steunen op de inhoud van de verklaring van [betrokkene 2] en op de inhoud van de administratie waaruit blijkt dat diverse bedragen in contanten bij een Duitse bank zijn gestort, welke stortingen niet zijn aangetroffen

in de financiële administratie van de ondernemingen van de aanvrager en waaromtrent de aanvrager bij zijn verhoren geen helderheid heeft verschaft.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1427

Zaaknummer: 13/03299 en 13/03296

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Falende bewijsklacht medeplichtigheid. Conclusie A-G: anders.

Het middel klaagt onder meer dat de onder 2, 3 en 4 bewezen verklaarde medeplichtigheid niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan volgen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte medeplichtig is aan poging tot oplichting, valsheid in geschrift en het gebruikmaken van een vals geschrift door een poststuk, te weten de salarisstrook betreffende de maand juni 2008 van de aangever [betrokkene 1] uit diens brievenbus aan de [a-straat] 19c te halen, en de daarop vermelde gegevens alsmede de naam van [betrokkene 1], diens geboortedatum en sofinummer aan de pleger(s) van voornoemde delicten te verstrekken. Dit oordeel is, mede gelet op de door het hof vastgestelde omstandigheden dat (i) de verdachte al eerder poststukken uit brievenbussen aan de [a-straat] had weggenomen, (ii) hij bij zijn aanhouding in het bezit was van een sleutel die past op de brievenbus van [betrokkene 1] en (iii) hij een sms-bericht aan een derde persoon had verstuurd met de naam van [betrokkene 1], diens geboortedatum en sofinummer, niet onbegrijpelijk. De bewezenverklaring is naar de eis der wet met redenen omkleed.

De klacht faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

‘Hoewel er om verzoeker een geur van verdenking hangt, is wat zijn betrokkenheid als medeplichtige bij de bewezenverklaarde feiten 2 subsidiair, 3 subsidiair en 4 subsidiair door het Hof enkel kunnen worden vastgesteld dat verzoeker - kennelijk ook in de tenlastegelegde periode van 1 juni tot en met 27 juni 2008, EH - over een sleutel beschikte die op de brievenbus van voornoemde [betrokkene 1] ([a-straat] 19c) paste, en verzoeker derhalve de mogelijkheid had om poststukken uit de brievenbus van [betrokkene 1] te halen. De vraag is nu of daarnaast de door het Hof in aanmerking genomen bijkomstige omstandigheden - te weten dat verzoeker op een eerder moment (september/oktober 2007) met behulp van een sleutel poststukken uit de brievenbussen van de flat aan de [a-straat] heeft gehaald (zoals is bewezenverklaard onder feit 1) en verzoeker op een moment gelegen na de

bewezenverklaarde periode (20 juli 2008) aan een derde een sms-bericht met gegevens van [betrokkene 1] (inhoudende diens naam, geboortedatum en sofi-nummer) heeft verstuurd – voldoende zijn om 's Hofs oordeel dat boven redelijke twijfel verheven is dat geen ander dan verzoeker – en dus verzoeker - in de periode van 1 juni tot en met 27 juni 2008 een poststuk (salarisstroom) uit de brievenbus van [betrokkene 1] op het adres [a-straat] 19c heeft gehaald, kunnen dragen. Ik meen dat deze vraag ontkennend dient te worden beantwoord, omdat de bewijsconstructie niet toereikend is. Nog afgezien hiervan dat uit de door het Hof gebruikte bewijsmiddelen niet een deelnemingsvorm als medeplichtigheid kan worden afgeleid (en dus evenmin het voor medeplichtigheid vereiste dubbele opzet), kan daaruit ook niet de telkens bewezenverklaarde betrokkenheid van verzoeker in de periode van 1 juni t/m 27 juni 2008 volgen. Dat onder verzoeker na zijn aanhouding op 30 juli 2008 sleutels zijn aangetroffen, waarmee onder meer de brievenbus van de woning van [betrokkene 1] kon worden geopend, is ook in samenhang met de overige bewijsmiddelen niet (voldoende) redengevend voor het bewijs van de tenlastegelegde medeplichtigheidsfiguur in de periode van 1 juni tot en met 27 juni 2008. Wellicht had verzoeker deze sleutels nog van het half jaar daarvoor, waarover de getuigen [betrokkene 5] en [betrokkene 6] hebben verklaard, of had hij ze ergens in de maand juli 2008 verkregen. Ook het later (op 20 juli 2008) verstuurde, in bewijsmiddel 15 weergegeven, sms-bericht kan, gelet op de tenlastegelegde medeplichtigheidshandelingen en periode, mijns inziens niet als bewijsmiddel dienen. Voorts is mij niet duidelijk wat het Hof bedoelt te zeggen met de overweging dat concrete feiten en omstandigheden die tot een ander oordeel nopen door of namens verzoeker niet zijn gesteld. Had het volgens het Hof op de weg van verzoeker gelegen het door het Openbaar Ministerie aangedragen bewijsmateriaal te ontzenuwen? Een dergelijke eis stellen alvorens tot een vrijspraak te komen, zou op gespannen voet staan met de onschuldpresumptie. “De rechter moet oordelen of het beschikbare bewijsmateriaal een veroordeling toelaat, niet of de verdachte het aangedragen bewijsmateriaal voldoende heeft tegengesproken”, schrijft Corstens terecht. Op grond van het voorgaande zijn naar mijn inzicht de in dit middel bestreden bewezenverklaringen niet naar de eis der wet voldoende met redenen omkleed. Het middel slaagt.’

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1419

Zaaknummer: 12/03730

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

De aanvrager heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat van een uitzonderlijk geval sprake is geweest. Immers, de fotokopie van de eerste pagina van de hiervoor onder 3.2 bedoelde ‘Antrag’ legt zonder nadere toelichting, die in de aanvraag ontbreekt, in dat opzicht te weinig gewicht in de schaal. Daarom kan hetgeen is aangevoerd niet een ernstig vermoeden wekken als onder 3.1 bedoeld.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt aangevoerd dat uit een door de Zwitserse autoriteiten (Bundesamt für Polizei fedpol) opgestelde ‘Antrag’ van 22 oktober 2007 betreffende ‘Eröffnung eines gerichtspolizeilichen Ermittlungsverfahrens’ – waarvan een fotokopie van de eerste pagina en de Nederlandse vertaling daarvan bij de aanvraag zijn gevoegd – voortvloeit dat, anders dan uit het zaaksdossier en het verhandelde ter terechtzitting kan worden afgeleid, niet sprake is geweest van ‘een anonieme tip’ maar ‘van een langer lopend politieonderzoek, waarover in strijd met art. 152 Sv geen enkele verantwoording is afgelegd’. Het aangevoerde strekt ten betoge dat dit gegeven destijds, ware de rechter daarmee bekend geweest, wegens ‘misleiding van de rechter’ tot een niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie zou hebben geleid.

De Hoge Raad stelt voorop dat voor de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de strafvervolging, die als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg slechts in uitzonderlijke gevallen in aanmerking komt, alleen plaats is ingeval het in het voorbereidend

onderzoek in de strafzaak tegen de aanvrager begane vormverzuim daarin heeft bestaan dat met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren ernstig inbreuk hebben gemaakt op beginselen van een behoorlijke procesorde waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de aanvrager aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan en voorts dat het de aanvrager is die tot op zekere hoogte aannemelijk zal moeten maken dat zich dat in zijn strafzaak daadwerkelijk heeft voorgedaan (vgl. HR 26 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW9301).

De aanvrager heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat van een uitzonderlijk geval als hiervoor bedoeld sprake is geweest. Immers, de fotokopie van de eerste pagina van de hiervoor onder 3.2 bedoelde 'Antrag' legt zonder nadere toelichting, die in de aanvraag ontbreekt, in dat opzicht te weinig gewicht in de schaal. Daarom kan hetgeen is aangevoerd niet een ernstig vermoeden wekken als hiervoor onder 3.1 bedoeld.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1429

Zaaknummer: 13/03936

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Op grond van 's hofs vaststellingen moet het ervoor worden gehouden dat de politieambtenaar is beledigd nadat deze de woning van verdachte was binnentreden zonder te beschikken over de daartoe vereiste machtiging. Dit brengt mee dat, mede in aanmerking genomen dat – anders dan in bijvoorbeeld HR 29 september 2009, ECLI:NL:HR2009:BJ2795 – niet blijkt dat dit binnentreden is geschied in opdracht van een tot het geven van die opdracht bevoegde meerdere, 's hofs oordeel dat de ambtenaar is beledigd 'gedurende de rechtmatige uitoefening van zijn bediening' niet naar behoren is gemotiveerd (vgl. HR 18 april 1978, NJ 1987, 364). Conclusie A-G: anders.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring van feit 1, onder meer ten aanzien van het onderdeel 'gedurende de rechtmatige uitoefening van zijn bediening'.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Naar aanleiding van een verweer heeft het hof het volgende overwogen:

'Het hof stelt voorop dat door de feitelijke situering van garage en woonhuis niet zonder meer buiten iedere twijfel kan worden gesteld dat de garage onderdeel uitmaakte van de woning. Het hof begrijpt dat de garage los stond van de woning en dat woning en garage verbonden werden door een soort kantoorruimte. Het hof zal er bij hetgeen volgt zekerheidshalve vanuit gaan dat de garage als onderdeel van de woning beschouwd diende te worden. Geconcludeerd moet dan worden dat er een machtiging binnentreden vereist was en de toestemming door verdachte van relatieve waarde was door de onjuiste voorlichting op dit punt door de verbalisant, namelijk dat er geen machtiging vereist zou zijn. Die machtiging was naar het oordeel van het hof wel degelijk vereist. Bij die stand van zaken stelt het hof vast dat er bij het binnentreden sprake was van een onherstelbaar vormverzuim.'

Op grond van 's hofs hiervoor weergegeven vaststellingen moet het ervoor worden gehouden dat de belediging van de politieambtenaar [verbalisant 1] heeft plaatsgevonden nadat deze de

woning van de verdachte was binnentreden zonder te beschikken over de daartoe vereiste machtiging. Dit brengt mee dat, mede in aanmerking genomen dat – anders dan in bijvoorbeeld HR 29 september 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ2795, NJ 2009, 500 – niet blijkt dat dit binnentreden is geschied in opdracht van een tot het geven van die opdracht bevoegde meerdere, 's hofs oordeel dat de genoemde ambtenaar is beledigd 'gedurende de rechtmatige uitoefening van zijn bediening', niet naar behoren is gemotiveerd (vgl. HR 18 april 1978, NJ 1978, 364). De bewezenverklaring van feit 1 is dus niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel slaagt in zoverre.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Conclusie A-G:

'De derde in het middel vervatte klacht houdt in dat het oordeel van het hof dat de belediging [verbalisant 1] is aangedaan "gedurende of ter zake van de rechtmatige uitoefening van zijn bediening" niet zonder meer begrijpelijk is, gelet op het oordeel van het hof dat sprake was van onrechtmatig binnentreden in de woning van verzoeker.

De klacht gaat uit van de opvatting dat onrechtmatig binnentreden in een woning ertoe leidt dat niet langer sprake is van "de rechtmatige uitoefening van zijn bediening" als bedoeld in art. 267 Sr. Deze opvatting vindt geen steun in het recht. Een vergelijking kan worden gemaakt met het dwangmiddel aanhouding buiten heterdaad. Indien na de aanhouding buiten heterdaad blijkt dat het aanhoudingsbevel door de officier van justitie niet op goede gronden is gegeven, brengt dat niet zonder meer met zich mee dat de aanhoudende opsporingsambtenaren ten tijde van die aanhouding niet in de rechtmatige uitoefening van hun bediening waren. Dat geval en het onderhavige geval komen in zoverre overeen, dat in beide gevallen na het handelen van de opsporingsambtenaren aan het licht is gekomen dat ten tijde van dat handelen niet aan alle wettelijke vereisten was voldaan. Het ligt derhalve in lijn met de voormelde jurisprudentie dat ook in het onderhavige geval wordt geoordeeld dat het achteraf blijkende gebrek (het onrechtmatig binnentreden) niet tot gevolg heeft dat [verbalisant 1] ten tijde van de belediging niet in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening was. Voorts blijkt uit de motivering van de strafoplegging en de opgelegde straf niet dat het hof daadwerkelijk ingevolge art. 267, aanhef, Sr tot strafverhoging met een derde is overgegaan, zodat ik niet

vermag te zien welk belang verzoeker bij de derde klacht heeft. Ook in zoverre is het middel vruchteloos voorgesteld.

Het eerste middel faalt.’

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1423

Zaaknummer: 11/05372

Wetsartikelen: 180 Sr

RECHTSPRAAK

In het bestreden arrest ligt als oordeel van het hof besloten dat verdachte door te trachten als heer en meester te beschikken over de fotocamera heeft gehandeld met het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening en dat i.c. daaraan niet afdoet dat hij heeft gehandeld met de bedoeling die ander te bewegen tot de nakoming van een op hem rustende verplichting.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft bewezen verklaard dat de verdachte 'het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening' had.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In artikel 310 Sr is als diefstal strafbaar gesteld het met het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening wegnemen van een goed dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort. In het bestreden arrest ligt als oordeel van het hof besloten dat de verdachte door te trachten als heer en meester te beschikken over het in de bewezenverklaring genoemde voorwerp heeft gehandeld met voormeld oogmerk en dat in het onderhavige geval daaraan niet afdoet dat hij heeft gehandeld met de bedoeling die ander te bewegen tot de nakoming van een op hem rustende verplichting. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is, gelet op de gebezigde bewijsvoering, toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1425

Zaaknummer: 12/03450

Wetsartikelen: 310 Sr

RECHTSPRAAK

In het bestreden arrest ligt als oordeel van het hof besloten dat verdachte door als heer en meester te beschikken over de goederen heeft gehandeld met het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening en dat in casu daaraan niet afdoet dat hij heeft gehandeld met de bedoeling die ander te bewegen tot de nakoming van een op hem rustende verplichting. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is, gelet op de gebezigde bewijsmiddelen, toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt onder meer dat ten onrechte, althans niet begrijpelijk dan wel ontoereikend gemotiveerd is bewezen verklaard dat de verdachte met het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening de in de bewezenverklaring genoemde goederen heeft weggenomen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In artikel 310 Sr is als diefstal strafbaar gesteld het met het oogmerk van wederrechtelijke toe-eigening wegnemen van een goed dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort. In het bestreden arrest ligt als oordeel van het hof besloten dat de verdachte door als heer en meester te beschikken over de in de bewezenverklaring genoemde voorwerpen heeft gehandeld met voormeld oogmerk en dat in het onderhavige geval daaraan niet kan afdoen dat hij zou hebben gehandeld met de bedoeling die ander te bewegen tot de nakoming van een op hem rustende verplichting. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is, gelet op de gebezigde bewijsvoering, toereikend gemotiveerd.

Voor zover het middel daarover klaagt, faalt het. Ook voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1426

Zaaknummer: 13/01424

Wetsartikelen: 310 Sr

RECHTSPRAAK

Op het enkele geven van een tongzoen zijn de ernstige strafbepalingen van titel XIV (Misdrijven tegen de zeden) van Boek II van het Wetboek van Strafvordering niet toepasbaar. De Hoge Raad verduidelijkt zijn arrest van HR 12 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ2653, NJ 2013, 438 waarin de Hoge Raad kort gezegd heeft geoordeeld dat een tongzoen niet langer als ‘verkrachting’ in de zin van artikel 242 Sr kan worden gekwalificeerd. Met de zinsnede ‘hoewel een tongzoen op zichzelf wel het binnendringen van het lichaam met een seksuele strekking oplevert’ heeft de Hoge Raad niet tot uitdrukking willen brengen dat het geven van een tongzoen zonder meer moet worden aangemerkt als ‘het seksueel binnendringen van het lichaam’ in de zin van de wet, maar slechts het seksuele aspect ervan willen benoemen. Het geven van een tongzoen vormt evenmin voldoende grond voor toepassing van de artikelen 243, 244 en 245 Sr. Gedacht kan worden aan het aanmerken van een tongzoen als een ontuchtige handeling in de zin van artikel 247 of 249 Sr, terwijl buiten het verband van de zedendelicten kan worden gedacht aan artikel 284 Sr. Conclusie A-G: anders.

Het middel klaagt over de kwalificatie van het onder 1 bewezen verklaarde.

De Hoge Raad heeft geconstateerd dat dit arrest op één onderdeel tot misverstanden aanleiding heeft gegeven, namelijk wat betreft de zinsnede ‘hoewel een tongzoen op zichzelf wel het binnendringen van het lichaam met een seksuele strekking oplevert’. In die zinsnede heeft de Hoge Raad niet tot uitdrukking willen brengen dat het geven van een tongzoen zonder meer moet worden aangemerkt als ‘het seksueel binnendringen van het lichaam’ in de zin van de wet, maar heeft hij – in verband met de in dit arrest gegeven regel dat een afgedwongen tongzoen in de regel voortaan niet meer kan worden gekwalificeerd als

verkrachting, doch wel als feitelijke aanranding van de eerbaarheid – slechts het seksuele aspect van een tongzoen willen benoemen.

Mede gelet op de ook in voormeld arrest genoemde argumenten, te weten dat een tongzoen in redelijkheid niet op één lijn kan worden gesteld met geslachtsgemeenschap of een – wat betreft de ernst van de inbreuk op de seksuele integriteit – daarmee vergelijkbare gedraging en dat in voorkomende gevallen de toepassing van een ander, de seksuele integriteit eveneens beschermend, wettelijk kader meer geëigend kan zijn, vormt het geven van een tongzoen evenmin voldoende grond voor toepassing van artikel 243, 244 en 245 Sr waarin onder wisselende voorwaarden is strafbaar gesteld het seksueel binnendringen van het lichaam.

Wat betreft dat andere, de seksuele integriteit eveneens beschermende wettelijk kader kan worden gedacht aan het aanmerken van een tongzoen als een ontuchtige handeling in de zin van artikel 247 Sr of artikel 249 Sr, terwijl buiten het verband van de zedendelicten kan worden gedacht aan het een ander dwingen iets te doen, niet te doen of te dulden, in de zin van artikel 284 Sr.

Een en ander betekent derhalve niet dat – kort gezegd – het enkele geven van een tongzoen niet tot strafrechtelijke aansprakelijkheid kan leiden, maar wel dat de ernstigste strafbepalingen van titel XIV (Misdriften tegen de zeden) van Boek II van het Wetboek van Strafrecht daarop niet toepasbaar zijn.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend ter zake van het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Conclusie A-G:

‘De vraag is of de in de schriftuur voorgestelde redenering, waarover de Hoge Raad zich bij mijn weten nog niet eerder heeft uitgelaten, de juiste gedachtegang is. Ik begin met de vooropstelling dat in de onderhavige zaak niet verkrachting, zoals strafbaar gesteld in art. 242 Sr, is tenlastegelegd maar het met iemand tussen twaalf tot zestien jaar oud handelingen plegen die (mede) bestaan uit het seksueel binnendringen van het lichaam, zoals strafbaar gesteld in art. 245 Sr. Blijkens de hiervoor weergegeven overwegingen, heeft de Hoge Raad een aantal omstandigheden aan zijn motivering ten grondslag gelegd. Allereerst is gewezen op de destijds bestaande kritiek die onder meer inhield dat een afgedwongen tongzoen in het algemeen spraakgebruik niet als verkrachting wordt aangemerkt en eerder ressorteert onder

bijvoorbeeld art. 246 Sr. Ten tweede is als bezwaar verwoord dat een veroordeling terzake van verkrachting als onjuist en onrechtvaardig wordt ervaren omdat een tongzoen in redelijkheid niet op één lijn kan worden gesteld met geslachtsgemeenschap of een daarmee vergelijkbare seksuele handeling. Voorts heeft de Hoge Raad erop gewezen dat het misdrijf van art. 242 Sr een aanzienlijk zwaardere strafbedreiging kent dan bijvoorbeeld het misdrijf van art. 246 Sr en dat de vermelding "verkrachting" op het strafblad zwaarder weegt dan de vermelding van een minder zwaar beladen benaming zoals aanranding.

De voormelde omstandigheden kunnen mijns inziens niet naadloos worden toegepast op de strafbaarstelling van art. 245 Sr. In de onderhavige zaak speelt niet de discussie wat in het algemeen spraakgebruik verkrachting wordt genoemd. Voorts kent art. 245 Sr - evenals art. 246 Sr, welk artikel de Hoge Raad in zijn arrest van 13 maart 2012 met betrekking tot de strafbedreiging bij wijze van voorbeeld noemt - een strafmaximum van acht jaren tegenover een strafmaximum van twaalf jaren bij art. 242 Sr. Evenmin geldt het argument dat de term verkrachting zal worden vermeld op het strafblad. Wat mij nog meer steunt in mijn opvatting is dat ik in de hierboven aangehaalde overwegingen van de Hoge Raad niet lees dat een tongzoen niet is een binnendringen van het lichaam met een seksuele strekking. Integendeel, in rechtsoverweging 2.7 valt juist te lezen dat een tongzoen op zichzelf wél het binnendringen van het lichaam met een seksuele strekking oplevert. Wat uit HR 12 maart 2013 ECLI:NL:HR:2013, BZ2653 volgt, is dat tongzoenen niet kan worden gekwalificeerd als verkrachting.

Gezien het voorgaande kan ik geen reden bedenken waarom de door de Hoge Raad ingezette lijn ten aanzien van art. 242 Sr ertoe zou nopen dat het tongzoenen van iemand tussen de twaalf en zestien jaar oud niet zou kunnen worden gekwalificeerd als een ontuchtige handeling bestaande uit het seksueel binnendringen van het lichaam in de zin van art. 245 Sr.

Het middel faalt.'

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1431

Zaaknummer: 12/05539

Wetsartikelen: 242 Sr